Jezus in Eseni 6. del.

107. Gospodova napoved prihodnosti: Preseljevanje narodov

1 Proti polovici jasne zvezdne noči je postalo zelo tiho. Oči in ušesa vseh so bila zelo napeto usmerjena Vame; vsi so namreč pričakovali od Mene kakšen nauk ali kakšno dejanje. Jaz pa sem jih nekaj časa pustil v tej, za njihove duše nadvse blagodejni napetosti.

2 Čez dobre pol ure sem (Jaz) hitro vstal in glasno rekel: »Otroci moji, prijatelji in bratje! Vidim, da vsi zelo napeto čakate, ali bom kaj storil ali povedal. Resnično pa vam povem, da tokrat nimam več kaj govoriti in delati med vami; v sedmih dneh, kolikor sem bil med vami, sem izčrpal skoraj vse, kar za zdaj potrebujete, da boste v prihodnosti povsem sprejeli Moje kraljestvo v svoja srca. Toda vaše veliko pričakovanje Me sili, da pred vami povem in storim še nekaj, čeprav so tudi Moji meseni udje postali nekoliko utrujeni. Toda česa vsega ne stori ljubezen ljubezni?! In tako pozorno prisluhnite in široko odprite oči!

3 Jutri se bomo za dalj časa ločili in čez slabo leto bom znova obiskal to okolico in s Svojimi nogami stopil vanjo; toda ker sem tu izbojeval tako veliko zmago in sem zato postavil trajen spomenik v tem kopališču in v novem pristanišču, ki ga ne bo nikoli lahko povsem porušiti - razen v času, ko bo izginila vera Vame in z njo ljubezen -, bi rad tudi Jaz storil še nekaj. Tedaj, ko med ljudmi ne bo več vere in ljubezni, pa bodo vdrle v te dežele barbarske horde in porušile vse spomenike tega velikega časa, ki se je od Mojzesa do Mene razširil nad te dežele.

4 To bi bilo seveda zlahka mogoče preprečiti; toda kljub temu to ne bo preprečeno. To kopališče bo sicer še ostalo in pristanišče ne bo porušeno v času, ko bo padel Jeruzalem; kljub temu ne bo obstajalo niti petsto let. Povem vam, začelo se bo z Jeruzalemom, toda ljudje se ne bodo spreobrnili po znamenju, ki bo doletelo Jeruzalem, in bodo zabredli v vsakovrstno zvijačnost, posvetnost, hudobijo, napuh, laž, sebičnost, oblastiželjnost, nečistovanje in prešuštvovanje. Tedaj bom obudil ljudstvo iz daljnega Vzhoda, da bo preplavilo te dežele kot velik oblak egiptovskih kobilic in uničilo vse: ljudi, živino in vsa mesta, trge, vasi in posamezne hiše, in potem bo podjarmilo zemeljska ljudstva daleč naokrog po Aziji, Afriki in Evropi, in to za tako dolgo, dokler ne bo vseh brezbožnežev zadela večja in splošnejša sodba!

5 Toda vsem, ki Mi bodo ostali zvesti v veri in ljubezni, bo ob sodbi prizaneseno; kajti Jaz sam se bom zanje opasal z mečem in šel pred njimi v boj. Mojemu meču se bo moral umakniti vsak sovražnik! Meč pa se bo imenoval 'Emanuel' (Gospod Bog z nami) in njegova ostrina bo resnica in njegova velika teža ljubezen iz Boga, Očeta Svojih zvestih otrok. Kdor se hoče tedaj bojevati, naj se bojuje z ostrino resnice iz

Boga in s težo ljubezni iz Očetovega srca od vekomaj! Oborožen s tem orožjem bo zmagal nad vsakim sovražnikom Mojega imena in s tem življenja in resnice!«

108. Doba tehnike

1 (Gospod:) »Končno pa bo prišel čas, ko bodo ljudje dosegli veliko modrost in spretnost v vseh stvareh in bodo izdelali različne stroje, ki bodo opravljali vse človeško delo kot živi, razumni ljudje in živali; zaradi tega pa bo veliko človeških rok ostalo brez dela in ubogi, brezposelni ljudje bodo trpeli silno lakoto. Potem se bo beda ljudi neverjetno stopnjevala. Tedaj bom Jaz spet obudil ljudi in oni bodo oznanjali resnico Mojega imena več kot dvesto let. Blagor tistim, ki se bodo ob tem spreobrnili, čeprav bo takih le neznatno!

2 Ko pa se bo število čistih in dobrih kot v Noetovih časih zelo 'zmanjšalo, tedaj bo zemljo spet zadela splošna sodba, ki ne bo prizanesla niti ljudem, niti živalim, niti rastlinam. Ošabnim ljudem tedaj ne bodo koristila ogenj in smrt bruhajoča orožja, ne njihove trdnjave in železne ceste, po katerih se bodo vozili s hitrostjo izstreljene puščice, kajti prišel bo namreč sovražnik iz ozračja in pokončal vse, ki so zmeraj sejali zlo. To bo resnično čas kramarjev in menjalcev.

3 To, kar sem pred kratkim v Jeruzalemu v templju storil menjalcem in golobjim kramarjem, bom tedaj na veliko storil po vsej zemlji, uničil bom vse kramarske trgovine in menjalnice s sovražnikom, ki ga bom poslal iz prostranega zemljinega ozračja kot švigne blisk z velikim bobnenjem in pokanjem. Resnično, proti njemu se bodo zaman bojevale vse zemeljske vojske; toda Mojim redkim prijateljem veliki, nepremagljivi sovražnik ne bo storil žalega in jim bo prizanesel, da bodo ustvarili povsem novo drevesnico, iz katere bodo izšli novi in boljši ljudje!

4 Razumite to dobro! Nikar pa ne mislite, da bi Jaz hotel vse to in bi bilo zaradi tega vse že tako določeno! To naj bo tuje Meni in vam! Bo pa tako kot pred Noetovimi časi: ljudje bodo svoje bogato svetno znanje in pridobljene spretnosti uporabljali v čedalje hudobnejše namene in bodo povsem prostovoljno priklicali nase različne sodbe iz globin Mojega stvarstva in nazadnje nad vso zemljo. Ob tem pa pravim tudi Jaz z vami, mojimi vrlimi Rimljani: Volenti nonfit iniuria! *(Tistemu, ki hoče, se ne godi krivica!).*

5 Da, s pravo mero in ciljem naj imajo ljudje vse in si uredijo mnogotere udobnosti za zemeljsko življenje in naj varujejo svoje roke pred težkim delom, da bi pridobili toliko

več časa za obdelavo in plemenitenj svojih src in duš, in vsi naj bodo enako polni veselja v Mojem imenu vse svoje življenje; med njimi pa naj ne bo nobenega trpečega in žalostnega, razen tistega, ki zlonamerno greši zoper vsak dobri red v Mojem imenu!

6 Toda če bodo z naraščajočo naravno spretnostjo ljudi naraščale tudi njihova sebičnost, lakomnost in oblastiželjnost in bodo te zatemnile človeške čudi, tedaj se seveda tudi hudim posledicam tega ne bo mogoče ogniti. Če hitro postavljate eno nogo pred drugo, je posledica tega hitro napredovanje. Kdor pa omahuje in prestavlja noge počasi, mora prenesti tudi to, da ga prehiti celo polž. Padec z višine očitno prinese telesu smrt; če pa nekdo iz izkustva to ve, pa kljub temu skoči z velike višine v globino - kaj to pomeni?

7 Vidite, to je slepa objestnost in zle posledice niso Moja volja, temveč nespremenljivi zakon Mojega večnega reda, ki ga ni mogoče odpraviti niti v posameznem kraju niti na splošno! Mar naj recimo ognju odvzamem njegovo uničevalno vročino zato, da se ne bi norec, ki se vrže v ogenj, poškodoval? Ali naj vzamem vodi to, daje voda, zato, ker človek, ko pade vanjo zaradi neprevidnosti, nasilja drugega ali svoje objestnosti, kmalu utone?«

109. O samoobsodbi ljudi

1 (Gospod:) »Poglejte gore, polne gozdov in grmičevja! Glejte, vse to vsrkava njim ustrezne naravne duhove (elektrika, magnetni fluid) v pravi meri! Pojdite in posekajte vse gozdove po gorah, pa boste zelo kmalu občutili zelo bridke posledice takšnega početja; zaradi tega bodo velike množice svobodnih in najsurovejših naravnih duhov čedalje bolj napolnjevale zrak, ki obdaja zemljo. In ker ne bodo našle ustreznih prostorov za bivanje in delovanje, se bodo množično sprijemale in s svojim nemirom, lakoto in žejo (nagonom po asimilaciji) povzročile najhujše in vseuničujoče viharje in vse dežele tako povsem opustošile, da nato v sto, pogosto tisoč letih ne bo zraslo nič drugega kot tu in tam kakšen mah, kakor so še dandanes po širni zemlji obsežna prostranstva, ki so prav tako brez rastlinja kot pusti in gluhi apnenčasti kamen na obrežju Mrtvega morja v spodnji Palestini, kamor teče Jordan.

2 Da, je morda Moja volja takšna? O ne! Kjer morajo ljudje svobodno hoteti in tudi ravnati, da bi postali ljudje tudi v duhu, tam nočem Jaz sam - četudi ljudje še tako divjajo - sploh nič, temveč le dopustim, da zanesljivo dosežejo to; za kar so si tako zelo prizadevali, kot da bi šlo za njihovo življenjsko srečo. Naj so posledice dobre ali

slabe, pri Meni je to vseeno! Sami pridelajo - sami imajo! Četudi vem, kaj se bo v prihodnje zgodilo, s Svojo vsemogočnostjo ne morem in ne smem posegati vmes; če bi to storil, bi človek prenehal biti človek. Potem bi bil le še oživljeni stroj, sicer pa nič drugega in sam zase ter Zame nikoli ne bi mogel biti nič vreden. Podoben bi bil pisarju, ki sam ni sposoben napisati niti zloga, če pa naj bi kljub temu pisal, mu mora pisanja vešči voditi roko od A do Ž; in ko na ta način napiše spis, ga kljub temu ne razume. In četudi bi tako napisal sto tisoč pisem, bi bil sam kljub temu prav tako malo pisar kot pisalo, s katerim je pisal. Prav tako malo bi bil človek te zemlje človek, če mu ne bi nenehno pustil nedotaknjene svobodne volje in svobodnega delovanja po njej.

3 Seveda lahko voljo urejajo vsakovrstni nauki in zakoni, toda noben nauk ali noben zakon ni svobodni volji ovira v izpolnjevanju tistega, kar hoče. Če hoče človekova volja neki nauk in zakon sprejeti za vodilo svojih dejanj, se bo sama brez kakšne notranje prisile ravnala po tem; če pa tega noče, je nobena oblast na svetu in v nebesih ne more in je tudi ne sme k temu prisiliti! Kot sem rekel: Brez svobodne volje človek ne bi bil več človek, temveč zgolj naravno oživljeni stroj, in take stroje bodo ljudje sčasoma tudi izumili, da bodo opravljali najzahtevnejša dela, ki jih je zdaj sposoben opraviti komaj kak človek. Toda takšen stroj kljub temu ne bo človek, niti po obliki in še manj po resničnem notranjem svobodnem delovanju; nima namreč svobodne volje in zato tudi nikoli ne bo mogel samostojno opravljati dejanj. Opravljal bo to, kar je položila vanj človekova volja, in nikoli in nikdar nič drugega.

4 Človek pa more sam iz sebe doseči vse, kar bi hotel, in nihče tega ne more preprečiti. Tako lahko človek z zemljo, ki nosi in hrani njegovo telo, počne, kar hoče, in ga potem večinoma šele posledice poučijo, ali je bila njegova volja dobra ali slaba.

5 Zato pa ima vsak človek pamet in razum, ki izhaja iz nje. Zato se lahko ob nauku, zunanjih zakonih in raznovrstnih izkušnjah izmodri in nato lahko sam izbere dobro, pravično in resnično in se ravna po tem; toda ob tem vendarle ne trpi prisile, ko izbira sam, kar spozna kot dobro, pravično in resnično.

6 Da pa kljub temu ljudje večinoma iz časnih interesov pogosto teptajo to, kar so spoznali kot dobro, pravično in resnično, in ravnajo v nasprotju s tem, lahko že zdaj dan za dnem opažamo na stotinah ljudi, iz tega pa spet izhaja, da prav nič ne more ogroziti in omejiti svobode človekove volje. In tako je že mogoče, da bodo ljudje sčasoma lahko izumili velike stvari in bodo lahko tudi na zemljino naravo vplivali tako, da

bo ta nazadnje postala do kraja prizadeta. Posledice tega seveda ne bodo prijetne in se bodo zdele kot zanesljiva kazen za slabo uporabljeno voljo, vendar ne zato, ker bi Jaz to hotel, temveč bo to porodila človekova volja.

7 Če pa hočejo ljudje znova vesoljni potop, naj le pridno odkopavajo in izravnavajo gore - s tem bodo odprli zapornice podzemnim vodam! Če hočejo videti vso zemljo v plamenih, naj le pridno uničujejo gozdove in naravni duhovi (elektrika) se bodo tako namnožili, da bo zemljo bliskovito obdalo ognjeno morje! Me bodo morda tudi tedaj dolžili, da hočem kaznovati zemljo z ognjem?! Zato poučujte ljudi, naj bodo modri, sicer bodo sami priklicali sodbo nase! Jaz pa vem, da se bo to zgodilo in kljub temu ne morem in ne smem tega ovirati s Svojo vsemogočnostjo, ampak le z naukom. - Ali razumete?«

110. Prihodnje gorje zemlje. Varnost Božjih otrok

1 Cirenij reče: »Razumeli bi že; toda to razumevanje je kaj slaba tolažba za ljudi te zemlje! Kaj koristi najboljši nauk, če se lahko ljudje sčasoma spet odvrnejo od njega in potem pripomorejo k pogubi vse zemlje! Da, ko bi mi, ki smo zdaj Tvoje priče, živeli vsaj tisoč let in prav toliko časa naši mlajši učenci, bi to zadoščalo, da bi ohranili nauk čist; toda če boš, prvič, Ti sam, kakor nedvoumno namigueš, telesno zapustil to zemljo in bodo, drugič, tudi znamenja postala redkejša, - da, potem ne vem, kdo bo kriv za to, da bo zemlja zgolj zaradi neumnosti ljudi nazadnje povsem uničena! Kaj pomaga, četudi bi se za silo ohranila še nekaj tisoč let, potem pa bi bila vendarle uničena?!«

2 Jaz rečem: »Prijatelj, četudi v tistem času ne boš živel tako grobo materialno, kakor živiš, misliš in govoriš zdaj, boš pa vendar kot duh, bolj zavedajoč se, krepkejši in močnejši, za večno živel naprej in boš priča vsega, kar se bo zgodilo in kar bom prisiljen dopustiti; toda tedaj ti bo gotovo vse prav in boš še sam marsikaj pripomogel h kaznovanju ljudi in Me boš z milijoni drugih duhov celo velikokrat prosil, naj zemljo na novo uredim in ji dam novo podobo! Toda Jaz vas bom tedaj zmeraj opominjal k potrpežljivosti in ljubezni.

3 In ko bo nekoč začel na zemlji vseprek divjati divji nered, se boš v Mojem kraljestvu veselil in rekel: 'No, končno Gospod spet enkrat tudi na materialni zemlji daje čutiti Svojo šibo in kaznuje najočitnejšo krivičnost ljudi!' Le pomisli tudi na to, da nikoli nisem dopustil, da bi primanjkovalo mož, napolnjenih z Mojim duhom, tudi med najmračnejšimi pogani ne! Nikoli ni minilo niti petdeset let, - in znova so bili tu možje,

ki so ljudem kazali pravo pot! Zdaj sem prišel Jaz sam kot človek na to zemljo velikega poslanstva; za Seboj pa bom neprenehoma do konca sveta pošiljal može k otrokom sveta in tudi ti bodo mnoge spreobrnili k resnični svetlobi.

4 Od tega nauka, ki sem vam ga zdaj dal, se ne bo izgubila niti kljukica, in kljub temu to v veliki svetovni skupnosti ne bo zbudilo pomembnega interesa. Ta se bo namreč, dokler obstaja in mora obstajati materija, nenehno bojevala s povsem duhovnim elementom. Toda nihče naj se zaradi tega ne boji; zmeraj bo namreč veliko poklicanih in med njimi zmeraj le malo izvoljenih!

5 Za tiste, ki se bodo ravnali po izvoljenih, bo na zemlji zmeraj varen prostor; toda preveč gluhi in slepi v srcu bodo od časa do časa vedno prebrani kot plevel od pšenice.

6 Zato bo zemlja obstajala še naprej, tako kot je obstajala po Noetu, in bo nosila Moje svetlejše otroke; le nesnaga, ki se je preveč razpasla, bo z nje odstranjena in bo prišla v drugo očiščevalno ustanovo, kakršnih v Mojem večno velikem kraljestvu resnično ne manjka in jih tudi nikdar ne bo manjkalo. Toda takšna bitja ne bodo nikoli postala Moji otroci; za to je potrebno, da Me spoznajo in nadvse ljubijo.

7 Zdaj namreč ne govorim kot čudežen zdravnik Jezus iz Nazareta, temveč kot Tisti, ki prebiva v Meni od vekomaj; govorim vam kot Oče, poln ljubezni in usmiljenja in kot edini Bog, ki pravi: 'Jaz sem Alfa in Omega, večni začetek in neskončni, večni poslednji cilj vse neskončnosti; razen Mene ni nikjer več nobenega drugega Boga!'«

111. Konec zemljine materije

1 (Gospod:) »Zato vam povem: Kdor Me bo iskal, našel in spoznal in potem nadvse ljubil, in bo ljubil svojega bližnjega z vso potrpežljivostjo kot samega sebe že tukaj, ali vsaj onstran, na vso moč, ta bo Moj otrok, torej Moj sin in Moja hči! Kdor Me pa ne bo iskal, našel, spoznal in torej tudi ne ljubil in bo brez ljubezni do soljudi, ta tudi nikoli ne bo dosegel Mojega otroštva! Moji otroci morajo namreč biti tako popolni, kakor sem popoln Jaz sam kot njihov Oče!

2 Pozneje pa bodo otroci sveta, ki so se očistili - kar se prav lahko zgodi - ostali duhovni prebivalci tistih nebesnih teles in tistih njim ustreznih združb, na katerih in v katerih so se očistili; toda v hiši večnega Očeta v središču najvišjih nebes ne bodo nikoli občevali tako kot moji resnični otroci, ki bodo z Menoj vso večnost uravnavali

vso neskončnost.

3 Ta zemlja pa bo po napovedanem zadnjem velikem očiščenju nosila ljudi tudi naprej tako kakor zdaj; toda ti prihodnji ljudje bodo veliko boljši od zdajšnjih in bodo neprenehoma imeli Mojo živo besedo.

4 Ko pa bo nekoč zemlja po za vas nedoumljivo mnogih dobah izpustila vse svoje ujetnike, bo tedaj sama v sončevem svetlobnem morju spremenjena v duhovno. Kajti najnižja ovojnica in strok, v katerem so prej prebivali živi duhovi in duše, sta podobna plovcu, ki je, čeprav ni več pravi življenjski element, še vedno okorna in raztrgana organska materija in vsebuje najnižjo vrsto sojenih duhov.

5 Kaj naj se zgodi s substratom, ko se bo iz njega osvobodilo vse inteligentno življenje? Ali naj kot nekakšna izgorela gruda plovca, brez vsakršnega nadaljnjega poslanstva mrtev plava naokrog po neskončnem vsemirju? Ali bi vendarle lahko bilo še kaj v sferah živih in na mnogotere načine popolnih duhov? Da, naj bo nekaj; kajti v neskončnem prostorju, ki je tudi Moje kraljestvo in Moje večno bivališče, ne more biti nič mrtvo in brez poslanstva! Da pa lahko govorimo o poslanstvu, moramo prav gotovo govoriti o duhovnem, večno trajajočem, ker materialno večno poslanstvo ne more obstajati nikjer in nikoli.

6 Vsaka materija kot nekaj prostorsko in časovno zaprtega in omejenega ima vendar lahko le časno poslanstvo. Ko pa je temu poslanstvu v določenem obdobju do konca ustrezala in je bil z njo kot medijem dosežen višji življenjski cilj in je materija, ki je bila prej uporabna in zdrava posoda za določen namen, postala trhla, prhka, luknjasta in tako povsem neuporabna za kak podoben nadaljnji namen - kaj naj potem še nastane iz plovca?

7 Poglejte vedro pri vodnjaku! Kaj bo iz njega, ko je mnogo let služilo za zajemanje vode? Ali ga lahko kot povsem trhlega in preluknjanega še naprej uporabljamo za zajemanje vode? Ne; zato ga odstranimo in sežgemo in tako povsem razblinimo v dim, zrak in nekaj malega pepela, in tudi ta se sčasoma zaradi zračne vlage prav tako razblini v preprost plin in šele v razblinjenem plinastem stanju lahko spet postane koristen kot dobra podlaga realno duhovne biti. In če že iz njega ne nastane več isto vedro za vodo, pa je vendarle mogoče iz njega pripraviti nadvse nežno in subtilno ovojnico, ki lahko postane nosilka žive vode iz Mene.«

112. Prihodnja preobrazba materialnih svetov v duhovne. Božji otroci in

Božja bitja

1 (Gospod:) »To, kar naredi človeški razum s starim vedrom za vodo ali se z njim vsaj zanesljivo lahko zgodi, se bo nekoč zgodilo tudi z zemljo in vsemi drugimi nebesnimi telesi, celo s praosrednjimi sonci, in potem bodo iz njih nastala povsem duhovna nebesna telesa, ki bodo nosilci in prebivališča blaženih duhov.

2 Toda takšna nebesna telesa potem ne bodo obljudena le zunanje, temveč veliko bolj notranje, v vseh svojih prejšnjih organsko materialnih oblikam ustreznih podobnih notranjih življenjskih templjih.

3 Šele tam bodo ljudje kot dovršeni duhovi povsem spoznali sestavo svetov, ki so jih nekoč nosili in se v vsem veselju ne bodo mogli dovolj načuditi njihovemu nadvse čudežno zapletenemu organizmu od najmanjših do največjih organov.

4 Planeti, ki so brez lastne svetlobe, kakor ta Zemlja, njena Luna, tako imenovani Venera, Merkur, Mars, Jupiter, Saturn in še več enakih planetov, ki spadajo k temu Soncu, s številnimi kometi vred - ki pozneje tudi postanejo planeti in bodo nosili človeška bitja, deloma z združitvijo s kakšnim že naseljenim planetom in deloma po lastni planetarni dozorelosti - se bodo po za vaše pojme nedoumljivo mnogih zemeljskih letih razkrojili v soncu.

5 To Sonce, njegovi nadvse številni tovariši okrog posebnih središčnih sonc in središčna sonca, ki so že sposobna nadvse visoke starosti, in za katere je en eon (decilijonkrat decilijonov) zemeljskih let ravno to, kar je za to Zemljo eno leto, se bodo razkrojili v osrednjih soncih sončnih območij, ki so seveda v vseh svojih bivanjskih razmerjih - da povemo po arabsko - milijon milijonkrat večja od svojih sonc nižjih razredov. Ta osrednja sonca sončnih območij se bodo dokončno razkrojila spet v enakem razmerju v večjih osrednjih soncih sončnih vesolij, in ta končno v edinem praosrednjem soncu, katerega telesna velikost je za vaše pojme resnično neizmerna.

6 Toda kje se bo potem dokončno razkrojilo le-to? V ognju Moje volje, in iz tega dokončnega razkroja se bodo potem vsa nebesna telesa, toda duhovno, vrnila v svoje prejšnje ureditve in delovanje in potem duhovno večno obstajala v vsem svojem sijaju, veličini in čudežnosti.

7 Seveda si časa ne smete predstavljati tako, kot da bi se vse to zgodilo že jutri ali pojutrišnjem, ampak če bi za vsako zrnce peska, kolikor bi jih lahko vsebovala vsa

zemlja, vzeli eno zemeljsko leto, bi to komaj zadoščalo za obdobje materialnega obstoja zemlje. Veliko daljši obstoj sonca si tu sploh ni mogoče misliti, in seveda še manj obstoj katerega bolj prvih središčnih sonc, globljih središčnih sonc sončnih območij, in še manj si lahko zamislite nikoli predstavljivo trajanje središčnih sonc sončnih vesolij, sploh pa ne prasredišcnega sonca, - in to toliko manj tudi zato, ker bodo sonca še dolgo rojevala zmeraj nova nebesna telesa, središčna sonca tudi še zmeraj nova planetarna sonca in prasredišcna sonca tudi še zmeraj cele brezštevilne armade sonc vseh vrst.

8 Toda kljub takšnemu za vas neizmernemu trajanju velikih nebesnih teles, bo njihov čas nekoč vendarle minil in s tem bo opravljeno in dokončano spet eno stvarjenjsko obdobje, nato bo potem v neskončno prostranem območju stvarjenjskega vesolja prišlo do novega stvarstva, pri katerem boste, tako kot pri neštetih novih, ki bodo sledila, sodelovali dejavno tudi vi, obdarjeni s čedalje popolnejšo oblastjo - toda le kot Moji pravi otroci!

9 Kdor po začrtani poti ne bo dosegel Božjega otroštva, ta bo ostal, živel in deloval na svoji duhovni zemlji kot sicer popolno, razumno in vendarle blaženo ustvarjeno bitje in bo celo obiskoval druge sosednje duhovne svetove - da, lahko bo prepotoval vso svojo lupinasto oblo! -, toda več kot to ne bo vekomaj dosegel in v njem se tudi ne bo vnela živo dejavna želja po nečem višjem.

10 Toda Moji otroci bodo zmeraj pri Meni in bodo z Menoj mislili, čutili, hoteli in delovali kakor iz enega srca! V tem bo neskončno velika razlika med Mojimi resničnimi otroki ter blaženimi ustvarjenimi bitji obdarjenimi s pametjo in razumom. Zato le pazite, da se boste nekoč kot Moji otroci izkazali za vredne in sposobne!«

113. Ljudje zvezdnih svetov in Božje otroštvo

1 (Gospod:) »Povem vam, da je v za vas neizmernem vesolju nešteto lupinastih obe! V vsaki lupinasti obli, ki že sama zavzema za vaše pojme neizmeren prostor, ki ga ni mogoče presoditi, ker je nosilka eonkrat eonov sonc in sončnih območij, gotovo živijo nešteta človeška bitja, ali še v telesu ali pa že povsem duhovno, in navadno imajo po svoje zelo jasno pamet in najfinejše preračunljiv razum, ki pogosto doseže takšno ostrino, da se vaš lahko skrije daleč pred njim.

2 Tu in tam imajo tudi sanjam podobne slutnje, da nekje obstajajo otroci najvišjega, večnega Duha in si povsem skrivoma neredko želijo, da bi za vsako ceno postali Moji

otroci; toda to večinoma ni mogoče. Vse mora namreč obstajati in ostati v ustaljenem redu, tako kot pri človeku, pri katerem tudi ni mogoče delov in organov kolenskega sklepa preoblikovati v plemenite oči glave, in prstov na nogi ne v ušesa. Vsi telesni udje morajo ostati to, kar so; in če bi si roke še tako zelo želele, da bi videle, jim to ne pomaga - ostajajo zdrave in srečne slepe roke, kljub temu pa dobijo dovolj svetlobe skozi plemenite oči v glavi.

3 Tako tudi zemlji ni treba postati sonce, da bi razsvetlila svoja sicer temna tla; saj vendar dobi dovolj svetlobe od sonca. S hrano, ki jo zaužije človek, se morajo hraniti vsi deli njegovega telesa po svoje, torej tudi oči in srce. Toda le najbolj v svetlobo spremenjeni in najčistejši delci postanejo hrana za oči, in najbolj ljubezensko-življenjsko spremenjeni duševni delci se asimilirajo z življenjsko substanco srca; bolj grobi deli pa preidejo kot ustrezna hrana v najrazličnejše telesne sestavne dele. Očesu bi zelo škodovalo, ko bi vanj zašli deli, primerni le za hranjenje kosti.

4 In tako bi bilo tudi v splošnem velikem stvarjenjskem redu zelo slabo, ko bi Jaz človeškim bitjem drugih svetov dopustil, da bi postali pravi otroci Mojega srca. Da, tu in tam je to še mogoče dopustiti; toda za to je potrebno veliko prerodov, potrebni so obsežni ukrepi in priprave! Najprej dobijo to milost duše tega sonca ali pranadangeli, katerim dolžnost nalaga, da obvladujejo celotne lupinaste oble, jih vodijo in ohranjajo v najlepšem redu. Toda čeprav so neznansko veliki v vsem, se morajo prav tako kakor Jaz, zadovoljiti z majhnostjo in prenašati vsako ponižanje.

5 Tudi iz osrednjega sonca tega sistema, kateremu pripada tudi to sonce, se lahko duše preselijo na to Zemljo, da bi dosegle Moje otroštvo, prav tako z nadaljnjega osrednjega sonca sončnega območja in sončnega vesolja. Toda le z območja istega sončnega vesolja, v katerem je tudi ta Zemlja, duše še lahko pridejo tudi semkaj, - iz splošnega praosrednjega sonca pa ne več zlahka, ker duše tistih nujno najbolj velikanskih ljudi vsebujejo že neznansko veliko snovi, ki je ne more sprejeti majhno telo tuzemskega človeka.

6 Toda čeprav so na tistem tako velikanskem soncu na nekaterih njegovih velikih celinah telesno tako veliki ljudje, da je že samo njihova glava najmanj tisočkrat tolikšna kakor ta Zemlja, pa je vendar najslabotnejši Mojih resničnih tuzemskih otrok zaradi Mojega duha v srcu svoje duše neskončnokrat močnejši od tisoče tisočev velikanov prasrediščnih sonc.

7 Zato dobro premislite, kaj pomeni biti otrok najvišjega Boga, in kakšna največja,

najbolj nedeterminirana in nedotaknjena preskušnja svobodne volje je potrebna za to, da postane duša eno z Mojim duhom v vas, saj šele tako lahko postanete povsem Moji otroci!«

114. Veliki človek stvarstva in Zemlja

1 (Gospod:) »Seveda lahko zdaj upravičeno vprašate, kako so prav ta majhna zemlja in njeni mali ljudje zadobili to čast in milost, ko je vendar v neskončnem prostorju stvarstva neizmerna množica največjih in najčudovitejših svetlobnih svetov, ki bi bili veliko primernejši, da bi nosili Božje otroke, jih hranili in najbolje oskrbovali z vsem potrebnim. Tako bi bili planetarno veliki ljudje praosrednjega sonca kot Božji otroci vendar primernejši od prašnih črvov te male Zemlje! - Po videzu temu vprašanju ne bi bilo mogoče nič ali le zelo malo ugovarjati; toda, kadar gre za notranje doživljanje življenjskih zadev, bi bila to celo neke vrste nemožnost.

2 Organizem vsakega človeka ima približno sredi srca svojo življenjsko srčiko, majčkeno kepico, ki oživlja celoten telesni organizem. Deli te kepice srčne srčike so urejeni tako, da iz krvi in vdihnjenega zraka pritegnejo nase življenjski eter; pri tem prvič, sami ostanejo nadvse življenjsko dejavni, in drugič, to življenjsko dejavnost prenašajo na celotni organizem in tako po primerni poti oživljajo vse telo.

3 Če bi ti Jaz odsekal nogo ali roko, bi živel naprej; to lahko vidiš pri mnogih starih vojakih, ki so v bojih izgubili roke, noge, ušesa in nosove, in vendar živijo naprej, čeprav kot pohabljenci; toda najmanjša poškodba srca, v katerem je mala poglavitna življenjska srčika, v trenutku povzroči telesno smrt.

4 Tako, kot je urejeno človeško telo, je urejeno tudi telo toplokrvnih živali in ves veliki vesoljski stvarjenjski prostor. Vse neštete lupinaste oble v celoti predstavljajo neznansko, za vaše pojme neskončno velikega človeka. V tem človeku je ta lupinasta obla, v kateri se nahajamo, srce, in prav ta zemlja je za velikega človeka nadvse majhna življenjska srčika, ki ni prav v središču srca, temveč bolj na njegovi levi strani.

5 V središču srca je sicer tudi velik splet živcev, toda v njem ni glavni sedež življenja. To je le delavnica za sprejem in ohranjanje življenjske hrane iz krvi in zraka. Šele od tam jo sprejema poglavitna življenjska srčika in jo šele oplodi ali blagoslovi kot za življenje primerno snov, se pravi za začasno sonaravno življenje duše, ki se brez te srčike sploh ne bi mogla povezati s telesnim organizmom.

6 Torej je omenjena življenjska srčika nekje na levi strani srca zelo neugledna nadvse majhna bradavica, podobna najmanjši čutni bradavički na spodnji blazinici mezinca na levi in ustrezno na desni nogi. Ti čutni blazinici, pokriti le z epidermijem, sta poglavitna čutna vodnika nog - in kdo ju ceni, kdo sploh ve, da obstajata?

7 Če bi imel kdo telesno nesrečo, da bi izgubil mezinca nog, bi zelo težko hodil, - veliko teže, kakor če bi izgubil velike prste. Nekdo bi lahko vstal in vprašal: 'Toda zakaj si Ti, Gospod, večinoma prav najmanjšim stvarem v Svojem neizmernem stvarstvu namenil največji pomen delovanja?'

8 Naj odgovorim z vprašanjem: 'Zakaj je že pri vas ljudeh temeljni kamen za hišo pogosto tisočkrat manjši kot vsa hiša, ki ima prav na dobro položenem temeljnem kamnu svojo poglavitno oporno točko? Zakaj je toliko laži, iz kraljestva resnic pa pravzaprav le ena temeljna resnica? Zakaj je hrast tako veliko drevo in kal v njegovem plodu, v kateri so zasnovani že ne šteti največji hrasti, tako majhna kot najmanjše zrnce peska?'

9 V velikem stvarstvu je še, Moji ljubi otročiči in zdaj prijatelji, marsikatera stvar, katere namen in sestava bi se vam zdela nekoliko čudna, če bi poznali vse v stvarstvu. Če bi vas hotel zdaj Jaz opozoriti le na nekaj takšnih posebnosti, bi sklenili roke nad glavo in dejali: 'Ne, Gospod, to vendar ne more biti tako, saj preveč nasprotuje le kolikor toliko čistemu razumu!' Skratka, vi vsi tega zdaj ne bi mogli razumeti, in da bi našteli le zelo majhen del tega, bi potrebovali več tisočletij, kot je peska v morju!

10 Če pa boste, ko se bom spet vrnil domov, prejeli Mojega Duha, tedaj vas bo ta že sam od sebe vpeljal v vso resnico in tedaj vam ne bo več treba vpraševati in govoriti: 'Gospod, zakaj to in zakaj ono?' Snet bo povoj z vaših oči in tedaj boste gledali v najjasnejši svetlobi, kar zdaj komajda slutite. Zato se za zdaj zadovoljite s tem, kar ste slišali! To je le seme, položeno v vaše srce, njegove zrele sadove pa boste želi šele tedaj, ko bo v vas samih vzšlo sonce Mojega Duha.

11 Ste vsaj nekaj tega, kar sem vam zdaj povedal, kolikor toliko razumeli? Bodite odprtega srca in priznajte; kajti med vami bom osta1le še sedem polnih ur! Govorite in povejte, kje kdo še tava v temi in popeljal ga bom v večjo svetlobo, čeprav za zdaj še ne v najpopolnejšo svetlobo duhovnega življenja!«

115. Narava in vsebina lupinaste oble

1 Končno se spet oglasi naš Matael: »Gospod, vse to so za nas še prave skitske vasi, ki obstajajo skoraj toliko kot nikjer, in ki si jih zato tudi ne moremo predstavljati! Ti sam si seveda lahko govorilo Svojem neskončno velikem stvarstvu; toda mi, ki niti ne vemo prav, kolikšna je naša zemlja in kakšno obliko ima, ne moremo tako dobro razumeti tega, kar si nam povedal.

2 V svoji zelo živi domišljiji, sem sicer marsikaj razumel, toda le kot v bežnem snu, sluteč nekaj velikega. Ampak veliko mojih tovarišev ima to za nekakšno nerazumljivo čenčanje, v katerem se noben naraven, še tako zdrav človeški razum ne more znajti. Da bi lahko takšne stvari vsaj nekoliko jasneje razumeli, bi morali temeljito obvladati računanje in staroegiptovsko astronomijo in dobro poznati njihov veliki številčni sistem! Ker pa znanstvenih elementov skoraj ne poznamo, nam Tvoja zdajšnja najveličastnejša razlaga nikakor ne more biti jasna.

3 Sicer je res, da si nam ob neki priložnosti že prej privoščil nekaj pogledov v Tvoje velikansko vesolje; toda vsaj meni je ostalo še precej vprašanj. Zdaj si na dolgo in široko razkladal posebno o materialnem delu Svojih stvarstev, toda to nam ne koristi prav zelo veliko. Saj je vendar povsem jasno in zlahka domnevati, da tega ne moremo popolnoma razumeti, ker o tem nimamo potrebnih temeljnih predstav.

4 Da bi vse to le malo bolje razumeli, bi morali poznati vsaj eno od omenjenih lupinastih obel in različne vrste v njej prevladujočih sonc in osrednjih sonc. Če bi bilo tako, bi si že lahko tudi nekoliko jasneje predstavljali nešteto drugih lupinastih obel in osrednje sisteme, območja in vesolja; toda že z eno lupinasto oblo je neznanska težava, kaj šele s številnimi drugimi, od katerih je gotovo vsaka drugače urejena in ima povsem drug namen.

5 Kako je pravzaprav z zgodbami o planetarnih soncih in še o osrednjih sončnih sistemih, sončnih osrednjih območjih, sončnih osrednjih vesoljih in navsezadnje celo o praosrednjih soncih, o katerih se staroslavnemu Ptolemaju in Juliju Cezarju, ki je bil menda tudi astronom, ni niti sanjalo?«

6 Jaz rečem: »Moj ljubi Matael, vidim, da postajaš nekoliko nejevoljen, deloma zato, ker sem vam zdaj pokazal stvari, ki jih sploh ne razumete ali pa jih razumete zelo malo, in deloma nad samim seboj, da ti, ki si sicer zelo načitan v mnogih stvareh in imaš druge prav pomembne izkušnje in nazore, tega, kar sem zdaj povedal, sploh ne moreš prav razumeti. Toda glej, vsega pa le nimaš prav; kajti človek ne postane moder samo od tega, kar sliši in takoj popolnoma razume, temveč večinoma od tega,

kar tudi sliši in ne razume!

7 O tem, kar razume, ne bo nihče več naprej razmišljal in tega ne bo raziskoval; kar imaš, tega ne skušaš več nekje dobiti ali si trudoma pridobiti, in udobno počivaš nad tem, kar že imaš v popolni lasti. To, česar še nimaš, posebno če gre za kaj nadvse dragocenega, pa gotovo zavzeto iščeš tako dolgo, dokler si vsaj nekaj od tega ne prilastiš.

8 Glej, če bi Mi bilo do tega, da bi iz vas nazadnje vzgojil miselno povsem lene ljudi, bi lahko lupinasto oblo narisal v zrak in vi bi ves sistem omenjene lupinaste oble razumeli tako zlahka kot to, da sta dva staterja in še enkrat dva staterja zanesljivo štirje staterji! Toda Jaz vas hočem ohraniti miselno dejavne in zato sem vam v Svoji razlagi pokazal nekaj, kar vas budi in vam jemlje spanec.

9 Enkrat prej sem vam že povedal nekaj o tem, česar seveda iz prav istega vzroka niste ravno preveč jasno razumeli, in tako bi vam tudi zdaj lahko to povedal, ne da bi ravno računal, da boste popolnoma razumeli, ampak da boste ob dobrih priložnostih, posebno ob jasnih zvezdnatih nočeh o tem veliko razmišljali.

10 Da bi vam razmišljanje nekoliko olajšal, naj vas opozorim na podobne pojave na tej zemlji. Poglejte si svojo vojaško ureditev in že se vam približno nakaže ureditev lupinaste oble z njenimi osrednjimi in praosrednjimi sonci! Tam poveljnik poveljuje le desetim do tridesetim vojakom, - tam spet drugi, že višji poveljnik, ukazuje desetim poveljnikom prve stopnje. Prvi poveljnik je podoben planetarnemu soncu, deset do trideset povsem navadnih vojakov pa je podobnih planetom, ki krožijo okrog sonca. Drugi, višji poveljnik desetih prej omenjenih združb pa je že podoben prvemu sistemu osrednjega sonca, okoli katerega se v različnih razdaljah giblje množica planetarnih sonc s svojimi pogosto številnimi planeti. Ta planetarna sonca, ki se gibljejo okoli velikega osrednjega sonca, sestavljajo s svojim *enim* osrednjim soncem sončno območje; to si morate za zdaj zapomniti, da boste jasneje razumeli nadaljevanje.

11 Preidimo zdaj k vojskovodji tretjega reda! Ta ima pod seboj spet kakšnih deset poveljnikov drugega reda in jih mora urejati in vse skupaj voditi. Ukaze tega tretjega vodje, ki ga bomo imenovali 'kapetan', dobijo samo podrejeni poveljniki kohort, ti pa jih potem sporočijo nižjim poveljnikom čet in šele ti potem posameznim vojakom. Prej smo govorili o sončnem območju, in samoumevno je, da v širnem vesolju obstaja tudi več sončnih območij, ki morajo spet imeti skupno, še večje vodilno telo.

12 Imenujmo vojaško moštvo, ki je podrejeno kapetanu, oddelek, in si spet predstavljajmo deset do dvajset oddelkov pod višjim poveljnikom, ta je na primer polkovnik, in običajno poveljuje legiji, ki šteje navadno deset ali dvajset oddelkov! Takšna legija je potem že kar velika vojaška sila in pomemben del celotne armade. Legijo lahko zdaj upravičeno primerjamo s sončnim vesoljem. In tako kakor je več legij spet pod poveljstvom enega vojskovodje, so tudi sončna vesolja podrejena še večjemu in mogočnejšemu osrednjemu soncu, ki ga bomo, da bi ga lahko razlikovali od prejšnjih, imenovali 'osrednje sonce sončnih vesolij'.

13 Vse številne armade pa so podrejene enemu samemu monarhu, tako kakor nadvse številna sončna vesolja glavnemu osrednjemu prasoncu, ki mora seveda biti neznansko veliko, da lahko privlači k sebi vsa mnogo številna sončna vesolja, da morajo ta potem v za vas neizmernih krožnicah krožiti okoli njega, tako kot planetarno sonce priteguje svoje posamezne planete skupaj z njihovimi lunami. Takšno pravo sončno monarhijo iz dobrih razlogov imenujem lupinasta obla.

14 Obla jo imenujemo zaradi njene povsem okrogle oblike, lupine (luske) pa so vsa nebesna telesa v njej, ker vsa obdajajo determinirano duhovno življenje, in ker je nazadnje ta nosilka (obla) sama univerzalna lupina, ker so v njej eonkrat eoni sonc za vzdrževanje določenega reda kot povsem obdani z lupino. - Povej Mi, Matael, ali si Me zdaj kaj bolj razumel kakor prej?« Nadaljevanje>>

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 5